

MÓN BOGERIA CAPÍTOL 1: NAIXEMENT PART III

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)
CAPÍTOL 1: NAIXEMENT

PART III

després de tu.

Però, us preguntàreu, si el món aquest és tan horrible Perquè neixen tants humans? Per pura supervivència. L'instint de supervivència és molt intens, igual que la necessitat reproductora, però en el cas de Món Bogeria aquests instints s'accentuen a causa del constant perill al qual cada humà es veu sotmés. I és que hi ha una regla no escrita que fa que les parelles amb fills o les dones embarassades tinguin una taxa de supervivència major al de les persones normals. I és que Món Bogeria vulga més i més víctimes, per això no s'ataquen tant als progenitors. Això sí, la taxa de mort infantil o de menors està disparada. A Món Bogeria li interessa que vaja havent-hi descendents, si no es quedaria sense gent, és per això que no s'ataca ni se sol fer sofrir a aquest tipus de persones. Però àdhuc amb aquestes res t'assegura la teua supervivència en Món Bogeria, en aquest món qualsevol dia, hora, minut o segon pot ser l'últim. O almenys l'últim en el qual considerem com estar viu, però això ja és un altre tema.

Pot semblar injust, ho sé, però és que Món Bogeria no és un lloc de justícia i pau, és un món de caos i destrucció. De fet al país no hi ha lleis. Pots fer tot el que se't venja en gana. No està penat, l'assassinat, ni el robatori, ni l'estafa, ni les lesions, ni les tortures... Gens, tot està permès. Per tant seguint aquest mateix raonament qualsevol persona pot defensar-se amb tots els mitjans que tinga al seu abast. No és estrany barri que tenen grups de famílies que es dediquen a patrullar els seus carrers i eliminar a qualsevol estrany que aquest a altes hores de la nit passejant. En Món Bogeria el lema és més val prevenir que lamentar. Més d'un simple passejant ha trobat la mort per aquestes patrulles. Tampoc és inusual veure mares i pares o membres d'una família que han eliminat a un lladre o un assassí i ho tiren al carrer com si fos una despulla. De fet hi ha barris on els carrers estan plens de cadàvers i no es neteja gens. Per què tampoc hi ha lleis de recollida de desaprofitaments ni gens per l'estil. El curiós de Món Bogeria és, que malgrat la seua alta taxa de mortalitat, la gent no sol emmalaltir. Els desaprofitaments, els insectes, les rates... no solen transmetre malalties. Això no impedeix que si et mossega una rata, se't podresca un braç o t'isca un tentacle.

Però deixem-nos de divagacions i tornem al que ens ocupa. Què que és el que ens ocupa? A clar, que encara no saps que ets ni al fet que et dediques. No et preocupes, pot ser que ho esbrines algun dia. Però de moment el teu treball és observar aquest món i veure com es desenvolupa. Què dius? Què no recordes com has arribat aquí? Ha ha ha. És possible, però abans d'entrar en aquest món ja vas llegir un advertiment No ho recordes? Pot ser que estigueres navegant per internet o pot ser que algun amic et digués que havia trobat aquest món. Siga com siga, aquí aquestes. Veient el que jo veig. I pot ser que quan tingues la suficient experiència, viatges per aquest món tu sol. Però vés amb compte, no per ser un observador et deslliures dels horrors de Món Bogeria. Ja has entrat aquí, així que a partir d'ara ets una presa més.

Els dies de Mad es van succeint un darrere l'altre. Una vegada els doctors veuen que Mad és un nen sa i que no morirà, de moment per causes naturals, donen d'alta a la mare i permeten que torne a la seua casa. El pare ve a recollir a la mare i al fill amb una furgoneta on caben unes 11 persones. La mare es fica al llit, amb el bebé en braços en el seient de darrere, mentre que el pare s'allunya dels gemecs i sons que provenen de l'interior de l'hospital. De sobte dona una frenada perquè acaba de veure una velleta passar per davant del cotxe, la qual desapareix a l'instant. Per la seua banda Mad gairebé ix volant.

El pare rondinant torna a encendre el motor i es dirigeix a la seua casa. Es decideix per anar fins al seu barri i el seu carrer per un camí que ja ha traçat. Intenta evitar els barris i els carrers més hostils, encara que d'una major marrada, perquè el seu nou fill estiga fora de perill. Als carrers que transiten no hi ha tant horror. Solament algunes persones penjades de fanals i amb les vísceres a l'aire mentre els seus intestins són devorats per corbs o algun transeünt dessagnant-se i demanant ajuda. Ni boig el pare de nom Tom, pararia a socórrer a ningú. U no sap si és un parany per caçar a ingenus. No és la primera vegada que algú intenta ajudar a un altre i acaben tallat en trossets. Davant d'ell apareix un atracador amb la pistola alçada, pretén que Tom pare el seu vehicle. Però ni amb aquestes. Tom s'ajup sota el volant i trepitja l'accelerador a fons. Els ocupants del vehicle noten l'impacte i com les seues rodes especials trituren a l'atracador. Després d'això Tom torna a aixecar el cap netejant amb el parabrisa la sang del lladre. Tom sap protegir a la seua família. Les seues rodes són com una trituradora industrial. Si agafa alguna cosa orgànica l'espedaça i després abona els carrers amb les restes. Sí, Tom els protegirà.